

Marias liv (VII) Jesu födelse

I mitten av Marianska året stannar texten om Den heliga Jungfrun vid scenen för Jesu födelse.

2010-10-05

Kejsar Octavianus Augustus utfärdade en förordning om skattskrivning av alla människor som bodde i romerska imperiet. Förordningen gällde alla från de rikaste till de fattigaste. I Palestina skulle skattskrivning göras efter rättsligt bruk: var och en i hans

hemstad. Även Josef, som genom sin härkomst hörde till Davids hus, begav sig från Nasaret i Galileen upp till Judeen, till Davids stad Betlehem, för att skattskriva sig tillsammans med Maria, sin trolovade, som väntade sitt barn (Luk 2, 4-5).

På detta sätt, med denna enkelhet, börjar evangelisten berättelsen om den händelsen, som skulle förändra mänsklighetens historia. Vägen var lång; cirka etthundrafyrtio kilometer. Fyra dagars resa – om allt gick som det skulle – i en av karavanerna som från Galileen gick söderut. Maria var inte tvungen att ge sig i väg; det var en plikt för familjens överhuvud. Men hur skulle man lämna henne ensam, som strax skulle föda? Men framför allt, varför skulle hon inte följa med Josef ända till staden där – som Skriften understryker – Messias skulle födas? I denna egendomliga nyck hos den avlägsne kejsaren skulle Josef och Maria se den Högstes

hand, som ledde dem i alla deras rörelser.

Betlehem är en liten by; men vid tillfället för skattskrivningen hade det fått ovanlig mycket liv och rörelse. Josef begav sig med Maria till den kejserliga tjänstemannen för att betala skatten och med sin trolovade skriva in sig i boken för kejsarens undersåtar. Sedan började han söka en plats där de kunde tillbringa natten. Traditionen framställer honom medan han förgäves söker från port till port. Till sist beger han sig till ett offentligt värdshus, där man alltid kunde finna ett rum. Där finns inget annat än en gård, stängd av en mur. I mitten gav en brunn vatten; omkring den uppehöll sig lastdjuren, och, med ryggen mot väggarna, till disposition för resenärerna, fanns några skyddande tak med en enkel sufflett. Där fanns även skiljeväggar, som bildade kupéer, där varje grupp av gäster

kunde njuta av en viss
självständighet.

Emellertid var det inte den lämpliga platsen, där den Heliga Jungfrun skulle kunna föda. Låt oss föreställa oss hur Josef måste lida, som såg stunden för förlossningen närma sig, för att han inte funnit en lämplig plats. *Det fanns inte plats för dem i härbärg*et (Luk 2,7) skriver den helige Lukas lakoniskt. Någon, kanske själva ägaren till khan (värdhus), måste ha talat om att det i omgivningen fanns några grottor som hade kommit att användas för att skydda djuren under de kalla nätterna; kanske har de kunnat stanna mera bekvämt i någon av dem, åtminstone tills folk rest tillbaka och en plats i staden blivit ledig.

Den Gudomliga Försynen använder dessa omständigheter för att visa fattigdomen och ödmjukheten, med

vilka Guds Son hade beslutat att komma till jorden. Ett stort exempel för dem som skall ha kommit under seklerna efter honom, såsom den helige Paulus förklarar: *Ni känner vår herre Jesu Kristi stora gåva; han som var rik, gjorde sig fattig för er skull, för att ni skulle bli rika genom hans fattigdom* (2 Kor 8:9) Israels Konung, efterlängtd av alla folk, Guds evige Son, kommer till världen på en plats som reserverats för djuren. Och hans Moder ser sig tvingad att erbjuda honom, som första vagga, en enkel krubba.

Men den Allsmäktige vill inte, att denna enastående händelse skulle passera obemärkt av alla. *I samma trakt låg några herdar ute och vaktade sin hjord om natten* (Luk 2,8) Dessa, de sista på jorden, människor som vandrade med hjorden som de hade tagit hand om för andras räkning, skulle bli de första som mottog budet, som var av så stor

betydelse: födelsen av den utlovade Messias.

Då stod Herrens ängel framför dem och Herrens härlighet lyste omkring dem, och de greps av stor förfäran.

Men ängeln sade till dem: "Var inte rädda. Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket"...

(Luk 2. 9-10). Efter att ha meddelat dem den Goda Nyheten gav han dem ett tecken för att kunna känna igen honom: *ni skall finna ett nyfött barn som är lindat och ligger i en krubba* (Luk2,12). Genast uppenbarade sig inför deras förvånade ögon många änglar som *prisade Gud: "Ära i höjden åt Gud och på jorden fred åt dem han har utvalt."* (Luk 13-14)

De gav sig i väg. Kanske hade de tagit några gåvor för att ge dem till modern och den nyfödde. För Maria och Josef var denna hyllning ett tecken att Gud skulle vaka över sin Son. Även de fylldes av glädje inför

den oskyldiga glädjen och tänkte över i sina hjärtan hur Herren hade glädje åt de fattiga och ödmjuka.

När festligheterna avslutades, återvände herdarna och tog hand om hjordarna, och de *lovade Gud för vad de hade fått höra och se* (Luk 2;20).

Tvåtusén år efteråt är även vi inbjudna att förkunna Guds underverk. *Helig är denna dag, ty i dag har Ljuset gått upp över världen. Kom, låt oss tillbedja Herren.*

(Juldagens mässa, Hallelujaversén före Evangeliet).